

Söndagen efter jul - Årg 1

Bidrag från Anna Sophia Bonde

{biblink}

Mitt i en tid som var dramatisk och våldsamt, kanske inte så olik vår egen som vi ibland inbillar oss, kallar Herren Jeremia till profet "för folken" - alltså inte bara för Sydriken, Juda, där Jeremia var verksam. (Nordriken fanns inte längre.) Hans ord riktar sig såväl till inhemska ledare som utländska potentater. 587 intar Nebukadnessar Jerusalem och alla som var något, hela aristokratin, fick följa med som fångar tillbaka till Babylon. Det vill säga: nästan hela aristokratin, märkligt nog fick Jeremia stanna kvar.

Orden i början på kapitel 31 lyder sällsamt suggestiva: Så säger Herren, det folk som undslipper svärdet finner nåd i öknen. (191) Kan de erbjuda även oss i Svenska kyrkan idag tröst? Kanske säger de att fattigdomen och nöden inte behöver vara av ondo om det leder till att hjärtan öppnas mot Gud. På så sätt tycker jag att de talar starkt, rakt in i vår situation.

Sven Danell skriver: Ett av de barn som skulle ha mördats i Betlehem blev sparat till en så mycket svårare död. I hans moder, som blivit kallad både Smärtemodern och den Saliga jungfrun (så i Augsburgska bekännelsen), bränns alla mödrars smärta samman som i en brännpunkt. Men Marias lovsång skall till sist överrösta gråten.

De många barn i världen som är på flykt idag visar oss julglädjens oundvikliga fond: mörkret, främlingskapet, splittringen, bortvändheten. Men: det finns ett hopp! (Jer 31:17). Och Honom som fick gå i exil, först som liten och sedan, bildligt talat men inte desto mindre påtagligt, under sin vandring bland människor, då Han, missförstådd och så småningom även hatad, lät G vilja ske, för de mångas skull. Det finns ett hopp, en framtid! Rakels barn ska få återvända till sitt land, sitt verkliga hemland, efter sin exil. Ja, ännu bättre: de ska uppstå efter döden. Jeremia skriver, senare i kapitel 31, om det nya förbund som Herren ska sluta (Jer 31:31-33): Jag skall lägga min lag i deras bröst." Det är detta nya förbunds innebörd som Paulus förklarar för galaterna, säger att de nu inte längre är trälar utan söner barn. Barn som frimodigt kan ropa till Gud: Abba! Pappa!

I skärningspunkten mellan de barn Rakel sörjer och de trälar som adopterats in i familjen finns slutorden hos profeten Malaki, som är Gamla testamentets slutackord: Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder. (Mal 4:6a) Det finns en framtid och ett hopp!

Det sägs ibland att himlen var en brännvinsklut för de generationer vars liv här på jorden präglades av armod, medan vi i välfärdsstaten, omhuldade som vi är, inte längre verkar ha behov av den sortens tröst. Men vad är kyrkans uppgift om inte att trotsigt, en-faldigt - vad världen än säger - fästa sökarljuset mot det sanna hoppet, skatten som förblir? Också vårt överflöd kan ju ett slags armod om man till det fäster sina förhoppningar, ger det sin lydnad.

Må kyrkan därför inte spela det falska spelet, förgänglighetsspelet och må hon heller inte döva sina öron och sitt hjärta gentemot den gråt som också idag går över världen. Må hon, vidare, proklamera "den Marias lovsång som till sist skall överrösta gråten".

{/biblink}